

страна. Едни раскжсаха, други събориха и хвърлиха хората мъртви на земята... И между вѣтроветѣ избухна злобенъ, буенъ смѣхъ — хо-хо-о! Глупави хора!...

Много, много години изминаха отъ тогава. Всѣкога, когато хората се опитваха да полетятъ нагорѣ, въздушнитѣ балони ставаха играчка на четирмата немирници.

Една свѣтла утринъ, царицата се пробуди честита и доволна, повика синоветѣ си и имъ каза:

— Мили дѣца, днесъ ще имате нова играчка!

Зарадваха се вѣтроветѣ.

— Дай ни я скоро майко!

Дотегна ни вече да гонимъ тѣзи глупави балони!...

— Погледнете тамъ долѣ, виждате ли дѣ се е събрала тълпа хора. Тамъ правятъ опити съ една нова машина. Съ нея хората искатъ да полетятъ като птици.

— Хо, хо, хо! — засмѣха се четирмата брата съ злораденъ смѣхъ. — Нека се опитатъ! Ще видимъ какво ще стане съ тѣхната нова машина.

Въ това врѣме на земята се чу шумъ. Нѣщо силно загърмѣ, машината бързо, бързо се понесе по земята, изведнажъ изви нагорѣ и полетѣ надъ главитѣ на хората. Тълпата радостно заплѣска ржцѣ и весели викове изпълниха въздуха.

— Ето новата ви играчка, — каза царицата на вѣтроветѣ и се отдалечи на почивка.

— Духайте! духайте! — завика Горнякътъ.

— Блѣскайте право срѣщу глупавото хвърчило! — провикна се Вихърътъ.

И четирмата брата съ всички сили надуха дружно уста срѣщу летящата машина, която се издигаше все по-нагорѣ и по-нагорѣ, като нѣкаква голѣма желѣзна птица...

Машината не се смущаваше отъ тѣхния бѣсенъ вой и летѣше смѣло нагорѣ и все нагорѣ!

А хората долѣ, на земята, събрани на тълпи радостно размахваха шапки и дружно викаха:

— Да живѣе науката! Тя побѣди вѣтроветѣ! Да живѣе смѣлиятъ човѣкъ!!...

